

Intervenció de Rodolfo del Hoyo en l'acte d'Òmnium Cultural al Teatre Sagarra de Santa Coloma de Gramenet

Senyora Muriel Casals, presidenta d'Òmnium Cultural, representants d'Òmnium d'arreu del país, socis, sòcies, autoritats, senyores i senyors, colomenques i colomencs, és per a mi un gran honor fer la intervenció de benvinguda a Òmnium Cultural en aquest acte tan important per a la nostra nació en un moment històric com el que estem vivint. Com a colomenc sento un gran orgull pel fet que Òmnium hagi triat la meva ciutat. Santa Coloma de Gramenet s'ho mereix per moltes raons. Us n'explicaré algunes.

L'any 1970 un grup de mestres d'Òmnium, alguns hi són entre el públic, van començar a impartir cursos de català a la vella biblioteca Valls i Taverner, precedent de l'actual Biblioteca Central. Encapçalaven aquella iniciativa en Joaquim Arenas i la Lluïsa Corominas. Crec que és just que els recordem avui. L'èxit va ser tan rotund que no donaven l'abast. Va ser aleshores que es va fer una aposta perquè el català entrés a l'escola. Totes les escoles de la ciutat, públiques i privades, ho van acceptar i el curs 1972-73 es va iniciar el que es va anomenar "Català a l'Escola". Aleshores no havia cap material didàctic i els mateixos mestres el van haver d'elaborar. Al començament es van fer dues hores fora de l'horari lectiu, més tard en van formar part. Sense el suport d'Òmnium, sense el grup de socis colomencs d'Òmnium, el català a l'escola no hagués estat possible. Però també és cert que, sense la resposta massiva de la ciutat, tampoc hagués estat possible.

Uns anys després, ja en democràcia, aquells mestres que van sorgir de l'acció d'Òmnium, van plantejar la possibilitat d'establir una línia en català en una escola. Finalment la prova pilot es va fer en tres escoles i va funcionar i, a partir d'aquí, amb un acord entre mestres, pares, mares, ajuntament i Generalitat es va proposar fer línies en català a les escoles que ho volguessin. L'èxit fou tan gran, que el curs 1982-83, s'iniciava a tota la ciutat la primera experiència nacional d'immersió lingüística. Totes les escoles públiques i privades s'hi van adherir. Santa Coloma de Gramenet va ser la primera ciutat catalana on es va aplicar la immersió lingüística. Santa Coloma va ser pionera en la lluita per la normalització lingüística del català. Sense el Català a l'Escola impulsat per Òmnium, sense el suport de la Generalitat de Catalunya, sense el suport de l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet, sense el suport del Casal del Mestre, no hagués estat possible la immersió. Però també és cert que, sense el suport incondicional de les "Ampes", sense el suport de la població colomenca, tampoc hagués estat possible. També es van fer cursos de català per a mares i pares, perquè ajudessin els seus fills en els estudis. L'èxit va ser absolut. Massivament les mares colomenques i els pares colomencs havien entès que el futur dels seus fills estava en el català.

Santa Coloma de Gramenet té un clixé, un clixé que no es correspon a la realitat. Un clixé de crònica de successos, de ciutat dormitori, de suburbi marginal. No és real. No és real. Aquest clixé el va fabricar el franquisme per desacreditar una ciutat emprenedora, per desacreditar una ciutat lluitadora, una ciutat que lluitava per la seva dignitat, pels seus ambulatoris, pels seus

carrers, per les seves places, per les seves escoles, per la seva cohesió social, per la seva catalanitat. El franquisme volia desacreditar-nos perquè Santa Coloma era una ciutat que trencava tots els seus esquemes. El franquisme va voler destruir la nació catalana i es va voler servir pels seus plans dels centenars de milers d'emigrants espanyols, especialment andalusos i extremenys, però també aragonesos, i també gallecs, i també murcians, i també d'altres regions, totes elles deprimides i empobrides per l'acció dels terratinents amb el suport de la dictadura. Però resulta que aquests emigrants que van arribar de tots els racons de la península defensaven el català, lluitaven pel català, feien seu el català, volien que els seus fills fossin catalans. Van fer seva la consigna de l'Assemblea de Catalunya: "Llibertat, Amnistia, Estatut d'Autonomia". Estimaven aquesta terra. La terra que els va acollir i els va oferir un futur. La terra que ells i elles van contribuir a fer créixer amb les seves mans, el seu capital. Estimaven i estimen Catalunya perquè també són Catalunya. Estimàvem i estimem Catalunya perquè també som Catalunya. Milers d'aquells emigrants, com la meva mare, mig extremenya i mig andalusa, votaran demà a favor d'un estat propi. Votaran "Independència". I ho faran amb orgull perquè també volen ser amos del seu destí. Perquè volem formar part del projecte apassionant de construir junts la nova Catalunya. Un nou estat d'Europa. Un nou estat d'Europa on la justícia social, el benestar material, la qualitat de vida i la igualtat d'oportunitats formin part del nou projecte nacional. Un projecte nacional al qual avui també s'incorporen milers d'immigrants arribats d'arreu del món que també estimen Catalunya i que també són Catalunya.

He volgut destacar tot el positiu. Però és ben cert que no tot són flors i violes, que no serà bufar i fer ampolles, que no serà fàcil, que haurem de fer front a moltes dificultats. Que els enemics de Catalunya desplegaran tot el seu verí contra els procés emancipador que hem iniciat.

Per això actes com aquest són tan necessaris. En nom de la seu d'Òmnium del Barcelonès Nord i molt especialment de la seu d'Òmnium de Santa Coloma de Gramenet, agraeixo a la junta directiva nacional que hagi triat la meva ciutat per presentar el nou full de ruta cap a l'estat propi. Moltes gràcies.